

des vistnok Hensynet til en Bevægelse, der en kortere Tid var oppe for at sætte Kommunerne i direkte Virksomhed til Opretelse af saadanne særlige Høspitaler for tuberkuløse, — en Bevægelse, der senere synes at have tabt sig meget betydeligt. Men selv afset herfra har Regeringen ment, at der ikke var Grund til hin Begrænsning, og at den Art Hospitaler, ogsaa naar de indrettedes fra anden Side, men i øvrigt under betryggende Forhold, maatte have samme Adgang til Anerkendelse og Støtte. Man har derfor udeladt Ordet „kommunal“ i § 2, 4. Stykke saa vel som de Steder i de følgende Paragraffer, hvor denne Art Hospitaler omtales.

Med Hensyn til § 4 bemærkes, at Regeringen her har ment at burde foreslaa, at der til Grund for Statstilskudet lægges tilsvarende Satser som dem, der ved de ovennævnte Bevillinger have fundet Anvendelse med Hensyn til de af Nationalforeningen oprettede Sanatorier. Det tør sikkert siges, at den Støtte, der derved ydes fra Statens Side, ogsaa med denne Begrænsning — Halvdelen i Forhold til de fra Kommissionens Side foreslaaede tre Fjerdedele — vil tjene til væsentlig Fremhjælp af Sagen, medens dog samtidig Statens Ofre begrænses paa en Maade, som man ikke kan lade ude af Betragtning i en Tid, hvor Kravene til Statskassen ere store og rejse sig fra mange forskellige Sider. Man har derhos ment, at Satserne for Statstilskudet ligesom den i § 3 nævnte Betaling bør bestemmes som Maksimumsatser, saaledes at der, saafremt det maatte vise sig, at flere eller færre Sanatorier eller Sygehuse vilde opnaa Overskud ved at oppebære det fulde i § 4 fastsatte Statstilskud i Forbindelse med den andetstedsfra ydede Betaling, gives Adgang til en forholdsvis Nedsættelse af Statstilskudet.

Man har dernæst ment at burde udelade Kommissionsudkastets § 7, der i øvrigt, som det forelaa fra Kommissionens Side, kun havde Hensyn til kommunale Tuberkuløsehospitaler. Derimod har man formuleret den følgende § 8 (Lovforslagets § 7) saaledes, at denne afgiver en almindelig Hjemmel til at yde Tilskud til Opførelse eller Udvidelse af Sygehuse for tuberkuløse, men saaledes at Lovgivningsmyndigheden herved ikke er bunden paa den i Kommissionsudkastets § 7 bestemte Maade til et bestemt Beløb pr. Sygeseng. Man maa nemlig anse det for rettest, at Lovgivningsmyndigheden i saa Henseende har Adgang til, efter en Prøvelse af hvert enkelt foreliggende Tilfælde samt under Hensyn til det til enhver Tid finansielt overkommelige, frit at træffe Bestemmelse om Størrelsen af det Tilskud der vil kunne ydes.

Endelig skal man bemærke, at de i Slutningen af § 5 og i § 8 foretagne Ændringer i Forhold til de tilsvarende Bestemmelser i Kommissionsudkastets § 5 og § 9, ere fremkaldte ved, at man — som nærmere udviklet i Bemærkningerne til Lovforslaget om Foranstaltninger til Tuberkuløsens Bekæmpelse — ikke har kunnet tiltræde Kommissionens Forslag om Ansættelse af en særlig Tuberkuløseinspektør. Man har derhos tilføjet en Bestemmelse om, at en tildelt Statsanerkendelse atter kan tilbagekaldes af Justitsministeriet, naar de af dette givne Anvisninger ikke efterkommes.

Revisionsbestemmelsen i § 9 — der ogsaa var forudsat fra Kommissionens Side — har Hensyn til det ønskelige i paa Grundlag af de i en kortere Aarrække indvundne Erfaringer om Lovens Virkninger at optage de herhenhørende Spørgsmaal til fornyet Overvejelse, og tjener saaledes til at stille Lovgivningsmagten friere med Hensyn til den endelige Ordning af Sagen.